

Всичко това дава основания да се твърди, че **етнонимът “роми” не присъства в досегашното състояние на говоримия и литературния български език**, че в него досега господства единствено и безразделно етнонимът “цигани”.

Изискванията за научна добросъвестност и коректно отношение към моя читател обаче ме задължават да направя още една констатация, пряко отнасяща се до третирания тук проблем. Помолих мои познати и приятели роми да ми кажат текстове на техни любими цигански песни, традиционни обръщения помежду им, поздравя и пожелания, и др. т. За моя приятна изненада забелязах, че в някои от тях фигурира думата “ром”, - и то в различни вариации. Още нещо. Разговарях изрично със стари цигани (предимно общественици) от столицата и страната. По техни данни етнонимът “роми” имал някакво разпространение в миналото само сред някои кръгове на софийските цигани, но не и сред масата цигани.

Естествено, тези факти налагат и по-друга трактовка на проблема и по-точно за съотношението между етнонима “роми” и етнонима “цигани”. До скоро, фактически до промяната на 10 ноември 1989 г., общо взето, етнонимът “цигани” се използва както в **екзотеричен** (тоест, насочен за външни, междуетнически контакти), така и в **езотеричен** план (тоест, насочен за вътрешноетническа употреба). Що се касае до етнонима “роми” до посочената дата той няма никаква екзотерична употреба, той просто отсъства от езика на циганите в процеса на тяхното комуникиране с “другите”. В същото време, макар и не във всекидневната езикова комуникация между ромите, той има някаква езотерична употреба, включена в някои структурообразуващи компоненти на ромския фолклор и вътрешноетническото езиково комуникиране.

Получава се така, че на равнището на масовата всекидневна езикова комуникация между ромите и “другите” етнонимът “роми” няма популярност, не се радва на практикуване. Едновременно с това обаче, той не е забравен изобщо, - както в отделни страни и съставки на циганския фолклор (които и днес имат място в художествено-творческите изяви